

Arrest

nr. 343 453 van 24 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 augustus 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 19 juni 2024 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 september 2025. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.06.2024 bij onze diensten werd ingediend door:

N., S.

Geboren te (...) op (...)1981

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.08.2025 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

Eveneens op 19 augustus 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 september 2025. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam + voornaam: N., S.

geboortedatum: (...)1981

geboorteplaats: Marokko

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ,

- *tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Motivatie art. 74/13

1. *Gezins- en familieleven: geen andere familie vermeld in de aanvraag*

Opgemerkt dient te worden dat het feit dat men sociale banden heeft aangeknoopt met Belgische onderdanen geen mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan vormen, dat uitsluitend betrekking heeft op het waarborgen van de eenheid van het gezin en het gezinsleven.

2. *Hoger belang van het kind: geen minderjarige kinderen vermeld in de aanvraag*
3. *Gezondheidstoestand: geen medische contra-indicaties om te reizen naar het land van herkomst.*

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“10.-

Verzoeker meent het volgende middel te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.2.2.1 *Eerste onderdeel: verzoeker kan in Marokko geen adequate behandeling krijgen voor zijn aandoening.*

11.-

- *Doordat de arts-adviseur van DVZ in zijn advies van 14.08.2025 heeft besloten dat vanuit medisch standpunt de pathologie bij verzoeker, hoewel deze kan worden beschouwd als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien behandeling en opvolging volgens hem beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Marokko. Derhalve zou er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaan tegen een terugkeer naar het herkomstland.*
- *Terwijl de Raad eerder in een eerder arrest heeft geoordeeld:*

“Een vernietiging van de bestreden beslissing kan, als een schending van artikel 3 EVRM vastgesteld wordt, verzoekende partij een nut verschaffen. (Art. 39/56 vreemdelingenwet). De rechtstoestand wordt dan gewijzigd voor zover wordt vastgesteld dat door haar aandoening een terugkeer naar haar land van herkomst een blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandelingen is of met zich meebrengt.

Het EHRM oordeelt dat een verwijdering een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM verplicht de verdragsstaten de betreffende persoon dan niet naar dat land te verwijderen. Om de ernstige en bewezen motieven te beoordelen moet men de te verwachten gevolgen van de verwijdering onderzoeken en hierbij rekening houden met de algemene situatie van dat land en met de specifieke situatie van verzoeker. (...) Om de specifieke situatie van verzoeker te onderzoeken moet men nagaan of het ingeroepen risico voldoende concreet en aantoonbaar is. Het bestaan van een reëel gevaar wordt onderzocht op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of gehad moest hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling”
Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 59.850, 15 april 2011.

- Dat er dus rekening moet worden gehouden met de algemene situatie van het land en met de specifieke situatie van verzoeker.
- Dat in het arrest PASPOSHVILI / België (41837/10. § 190) van de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, luidt het dat voor de toegankelijkheid van de medische zorgen, de staat op geïndividualiseerde wijze moet nagaan of de medische zorgen geografisch toegankelijk zijn of de medische zorgen betaalbaar zijn of de betrokken kan bogen op een sociaal of familiaal netwerk.
- Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zich in Marokko kan beroepen op Etablissements de Soins de Santé de Base (ESSB), waar consultaties en beschikbare medicijnen gratis zouden zijn, dan wel op de Régime d'Assistance Médicale (RAMED), een systeem dat zich richt op het arme en kwetsbare deel van de bevolking.
 - Op geen enkel ogenblik houdt verwerende partij rekening met het feit dat deze zogenaamde gratis gezondheidsdiensten in werkelijkheid gepaard gaan met een zware administratieve procedure, waar men enkel toegang tot krijgt na het voorleggen van bewijs van domicilie, inkomen en identiteit. Zie de officiële Marokkaanse informatie: <https://www.ramed.ma/fr/SInformer/CommentPostuler.aspx>
 - Voor verzoeker, die reeds jaren buiten Marokko leeft, zonder familie, zonder woning en zonder enig administratief bewijsstuk, is het feitelijk onmogelijk om zich opnieuw in te schrijven en van dit systeem gebruik te maken. In België heeft hij wel een ziekenfonds en effectieve toegang tot zorg.
 - Evenmin houdt DVZ rekening met het gegeven dat het voor verzoeker, gelet op zijn medische toestand, niet haalbaar is om gedurende deze administratieve wachttijd zelfstandig te leven of een verblijfplaats te bekostigen. Zelfs indien hij zich zou wenden tot de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), zou hij bij terugkeer in een situatie van medische en materiële verwaarlozing terechtkomen.
 - Zijn ouders zijn overleden en zijn naaste familieleden wonen in België, zodat er in Marokko geen enkel netwerk of opvangstructuur aanwezig is.
 - Het is duidelijk dat de algemene situatie in Marokko voor verzoeker bijzonder precair en gevaarlijk is, aangezien hij geen toegang zal hebben tot de vereiste postoperatieve medische opvolging die strikt noodzakelijk is om complicaties en blijvende blindheid te vermijden.
 - Bijgevolg is er geen adequate medische opvolging mogelijk in het land van herkomst.
- Dat dit des te meer geldt voor de specifieke situatie van verzoeker.
- Dat dit des te meer geldt voor de specifieke situatie van verzoeker.
- Het is niet betwist dat verzoeker recent een oogoperatie onderging en dat DVZ zelf erkent dat zijn aandoening, indien onbehandeld of niet opgevolgd, een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit.
- Doordat de arts-adviseur tevens stelt dat er in het dossier geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong en dat derhalve niets toelaat te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke zorg, vertrekt DVZ van een volledig hypothetische redenering.
 - Terwijl DVZ nalaat rekening te houden met de feitelijke socio-economische toestand in Marokko, waar een aanzienlijk deel van de bevolking buiten de formele arbeidsmarkt valt en medische kosten vaak volledig ten laste zijn van de patiënt.
 - Verzoeker kan, gelet op zijn medische toestand en beperkte gezichtsvermogen, niet deelnemen aan de arbeidsmarkt. In België geniet hij steun van zijn sociale omgeving en ziekteverzekering, maar in Marokko ontbreekt elke vorm van inkomen of dekking.
 - Het is dus duidelijk dat verzoeker niet zal kunnen bijdragen aan het Marokkaanse gezondheidssysteem en bijgevolg ook geen toegang zal hebben tot de zogenaamde "uitgebreide" dekking waarop DVZ zich baseert.
 - De toegang tot adequate gezondheidszorg is in de praktijk uitermate beperkt, zeker voor personen zonder verzekering of middelen. Zonder werk en zonder sociale bescherming is men in Marokko aangewezen op minimale spoeddiensten, die ontoereikend zijn voor chronische opvolging.
- "Het is onbetwistbaar dat de wetgever het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft willen voorbehouden aan vreemdelingen die zo ernstig ziek zijn dat hun verwijdering een schending van artikel 3 EVRM zou vormen.
- Artikel 9ter, §1 bestrijkt twee hypothesen: enerzijds het geval van de maximale ernst van de ziekte, wanneer de verwijdering zelfs niet kan worden overwogen, en anderzijds het geval waarin, zonder verzorging, bij terugkeer een werkelijk risico bestaat op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM." (RvS, 11e Kamer, nr. 228.778, 16 oktober 2014, Belgische Staat / X).
- In casu zijn beide hypothesen vervuld:
 - Verzoeker heeft in zijn aanvraag uitvoerig uiteengezet dat de toegang tot medische voorzieningen en medicatie in Marokko uiterst beperkt is.

- Door de ernst van zijn oogaandoening en het risico op complicaties bij gebrek aan opvolging, kan verzoeker niet verwijderd worden zonder schending van artikel 3 EVRM.
- Er is geen enkel bewijs dat verzoeker bij terugkeer de vereiste zorgen effectief zal kunnen bekomen. Integendeel, het is aannemelijk dat hij gedurende langere tijd verstoken zal blijven van noodzakelijke medische opvolging, met onherstelbare schade tot gevolg.
- Indien verzoeker toch verwijderd zou worden (*quod non*), zou dit onvermijdelijk leiden tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, wegens de afwezigheid van passende zorg en opvangstructuren in Marokko.

→ Derhalve heeft DVZ art. 9ter VW geschonden. DVZ heeft eveneens art. 3 EVRM geschonden.

- Aangezien DVZ eveneens de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Aangezien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Aangezien het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

- Aangezien verzoeker in dit verband naar de rechtsleer verwijst die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

- Aangezien het duidelijk is dat de bestreden beslissing van DVZ niet afdoende werd gemotiveerd omdat:

- De arts-adviseur geen enkele rekening heeft gehouden met de concrete medische situatie van verzoeker, die nog steeds regelmatige opvolging en controle vereist na zijn cataractoperatie. De postoperatieve zorg is essentieel om complicaties zoals infecties, lensverplaatsing, verhoogde oogdruk of blijvend gezichtsverlies te vermijden. De behandeling in Marokko is echter noch voldoende, noch toegankelijk om de gezondheidstoestand van verzoeker te kunnen stabiliseren.
- De toegang tot gespecialiseerde oogzorg en regelmatige opvolging is er uiterst beperkt en geconcentreerd in enkele universitaire ziekenhuizen in Rabat en Casablanca, die voor verzoeker, zonder verzekering of inkomen, feitelijk onbereikbaar zijn. De beschikbaarheid van noodzakelijke medicatie, waaronder steriele oogdruppels en ontstekingsremmers, is bovendien beperkt en financieel onhaalbaar.

- DVZ heeft geen rekening gehouden met de gevolgen van het ontbreken van medische opvolging. Verzoeker wordt in België op frequente basis opgevolgd door gespecialiseerde artsen en beschikt hier over een ziekteverzekering. Indien hij echter verplicht zou worden om terug te keren naar Marokko, zal hij — alvorens ook maar enige zorg te verkrijgen — geconfronteerd worden met een zware administratieve rompslomp, onder meer voor de aanvraag van het RAMED-systeem. Tijdens deze periode zou hij zonder medische opvolging blijven, wat een onmiddellijk risico inhoudt op ernstige, mogelijk onomkeerbare schade aan zijn gezichtsvermogen.

- De verwerende partij trekt aldus onjuiste en niet-onderbouwde conclusies uit het medisch dossier en schendt daarmee de materiële motiveringsplicht.

- Zij stelt foutief dat verzoeker geen risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer omdat adequate medische behandeling "beschikbaar en toegankelijk" zou zijn in het land van herkomst. In werkelijkheid is dit puur theoretisch en houdt DVZ geen rekening met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker — zijn gebrek aan inkomen, verzekering en sociaal netwerk — waardoor die zorg voor hem onbereikbaar is.

→ Dat DVZ hierdoor derhalve de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden in combinatie met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

- Aangezien DVZ ook het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Aangezien bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen. Aangezien om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden zal overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (L.P. SUETENS, "Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.P.B., 1981, p. 87). Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel

onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, 17de editie 2006, p. 60).

- Dat het onredelijk is van DVZ en/of de arts-adviseur om te oordelen dat er in het dossier geen elementen zouden zijn die erop wijzen dat verzoeker geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst, en dat er bijgevolg niets toelaat te besluiten dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke medische zorg. DVZ stelt dat wie actief is op de arbeidsmarkt bijdraagt tot het gezondheidssysteem en daardoor uitgebreid van dat systeem kan genieten.

• Terwijl de arts-adviseur en DVZ geen rekening houden met de reële sociaaleconomische toestand in Marokko, waar de toegang tot werk en sociale bescherming uiterst beperkt is, zeker voor personen met gezondheidsproblemen en zonder netwerk.

• Dat het duidelijk is dat verzoeker niet actief zal kunnen zijn op de arbeidsmarkt wegens zijn medische toestand. Zijn gezichtsvermogen is ernstig aangetast, wat hem verhindert om te werken of zelfs zelfstandig te functioneren. Hierdoor zal hij niet kunnen bijdragen aan het gezondheidssysteem en dus ook niet "uitgebreid" kunnen genieten van dat systeem, zoals DVZ beweert.

• Dat bovendien de noodzakelijke medische zorgen in Marokko niet of slechts zeer beperkt beschikbaar zijn, en in elk geval niet werkelijk toegankelijk voor iemand zonder verzekering of inkomen.

• Dat het bijgevolg onredelijk en hypothetisch is van DVZ om te stellen dat verzoeker actief zou kunnen deelnemen aan de arbeidsmarkt in Marokko en op die manier toegang zou krijgen tot het gezondheidssysteem.

- Aangezien DVZ bovendien het zorgvuldigheidsbeginsel, als fundamenteel beginsel van behoorlijk bestuur, heeft geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954).

• Een zorgvuldige overheid dient rekening te houden met alle beschikbare en relevante informatie, zowel medisch als sociaal-economisch.

• Een zorgvuldige overheid zou, in het licht van de gekende context in Marokko, rekening hebben gehouden met het feit dat:

- Verzoeker geen werk heeft en dus niet kan bijdragen aan het Marokkaanse gezondheidssysteem, en bijgevolg geen toegang heeft tot een volwaardige gezondheidszorg;

- De zogenaamd "gratis" gezondheidsdiensten onder RAMED een administratief complex en traag systeem vormen, waarvoor men een vast domicilie, identiteitsdocumenten en inkomensattesten nodig heeft – voorwaarden die verzoeker onmogelijk kan vervullen gelet op zijn jarenlange afwezigheid uit Marokko en het ontbreken van een netwerk ter plaatse.

• Dat DVZ deze informatie kon en moest kennen op het ogenblik van de bestreden beslissing van 19.08.2025, doch er geen rekening mee heeft gehouden.

• Een zorgvuldige overheid zou deze gegevens juist wél hebben meegewogen, temeer daar het ontbreken van toegang tot een adequate medische behandeling voor verzoeker ernstige, mogelijk onomkeerbare gevolgen zal hebben voor zijn gezondheidstoestand en levenskwaliteit.

• Door dit na te laten, heeft DVZ gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, waardoor de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

2.2.2.2 Tweede onderdeel: verzoeker kan in het land van herkomst geen adequate behandeling krijgen voor zijn aandoening.

12.-

- Doordat de arts-adviseur van DVZ in zijn verslag van 14.08.2025 heeft besloten dat de aandoening van verzoeker — hoewel deze kan worden beschouwd als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien zij niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt — geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien de behandeling en opvolging volgens hem beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Marokko. Derhalve zou er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaan tegen een terugkeer naar het herkomstland.

- Doordat de arts-adviseur van DVZ tevens heeft gesteld dat in Marokko gratis gezondheidszorg toegankelijk is en dat verzoeker dus beroep zou kunnen doen op bestaande openbare diensten zoals het RAMED-systeem.

- Doordat de arts-adviseur bovendien heeft geschreven dat er in het dossier geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong, zodat er niets toelaat te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke zorg. Volgens de arts-adviseur zou verzoeker, door actief te zijn op de arbeidsmarkt, bijdragen tot het gezondheidssysteem en daardoor uitgebreid kunnen genieten van dat systeem.

- Dat DVZ hiermee het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.
 - Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid dient de overheid het redelijkheidsbeginsel te eerbiedigen. Zoals uiteengezet door L.P. Suetens ("Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.P.B., 1981, p. 87) en bevestigd in de rechtspraak (RvS, 17e editie, Mast, Dujardin, Van Damme, Vande Lanotte, 2006, p. 60), mag het bestuur geen beslissing nemen die tegen alle redelijkheid ingaat, met name wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten van het dossier en de genomen beslissing.
 - Dat het onredelijk is van DVZ en/of de arts-adviseur om te oordelen dat er geen elementen zijn die aantonen dat verzoeker geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Marokko en dat hij dus zelf zou kunnen instaan voor zijn medische kosten.
- Het is immers duidelijk dat verzoeker niet actief is op de Marokkaanse arbeidsmarkt en dit ook niet kan zijn, gezien zijn medische toestand. Verzoeker lijdt aan ernstige oogproblemen na een cataractoperatie en heeft nood aan voortdurende opvolging en gespecialiseerde zorg. Zijn gezichtsvermogen is beperkt, waardoor hij geen stabiel werk kan verrichten.
 - Bovendien is het Marokkaanse gezondheidssysteem grotendeels privaat gefinancierd, en zijn de medische zorgen die verzoeker dient te krijgen — waaronder regelmatige controles, medicatie en nazorg — in werkelijkheid onbetaalbaar voor iemand zonder verzekering of inkomen.
 - De ziekte van verzoeker is een chronische en ernstige aandoening die voortdurende opvolging en behandeling vergt. Een onderbreking in die opvolging kan leiden tot onomkeerbare blindheid of zware complicaties.
 - Het is dus onredelijk van DVZ om zonder enig concreet bewijs aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer onmiddellijk werk zal vinden, zal kunnen bijdragen tot het gezondheidssysteem en daardoor toegang zal hebben tot een "adequate behandeling".
 - In werkelijkheid staat vast dat verzoeker in Marokko geen enkele vorm van medische dekking of sociaal netwerk heeft, en dus niet kan genieten van enige effectieve gezondheidszorg.
 - Door dit niet in rekening te brengen, heeft DVZ een beslissing genomen die getuigt van een kennelijk onredelijk oordeel en die bovendien gebaseerd is op hypothetische en niet-onderbouwde aannames.
- Verzoeker kan het zich dus niet veroorloven om de behandeling voor een bepaalde (zelfs korte) periode te onderbreken zonder het risico te lopen op zeer ernstige complicaties en zelfs kan overlijden. Verzoeker loopt dus wel degelijk een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in Marokko.

→ Derhalve heeft DVZ eveneens art. 9ter VW en art. 3 EVRM geschonden.

Dat het enige middel van verzoeker ernstig en gegrond is.

2.2.3. Betreffende het rolrecht in het kader van een beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen cf. het KB van 16 maart 2011 tot wijziging van het KB van 21 december 2006 houdende de rechtspleging van de RvV.

13.-

Artikel 9/1 van het gewijzigde KB van 21 december 2006 bepaalt dat iedere partij in een procedure voor de RvV het voordeel van het pro deo kan vragen bij zijn verzoekschrift en dat dergelijk voordeel van het pro deo wordt toegekend aan:

- 1° iedere persoon die bijstand ontvangt van een openbaar centrum dat maatschappelijke hulp verstrekt op overlegging van een attest van dit centrum;
- 2° iedere persoon die opgesloten, gevangen gehouden of vastgehouden wordt op een bepaalde plaats in het Rijk, op overlegging van een attest van de inrichting waarin hij van zijn vrijheid is beroofd;
- 3° iedere minderjarige op overlegging van een identiteitsbewijs of van enig ander document dat zijn staat bewijst;
- 4° iedere persoon die juridische tweedelijnsbijstand ontvangt in de zin van artikel 508/1 van het Gerechtelijk Wetboek, op overlegging van een attest waaruit blijkt dat deze juridische bijstand hem werd toegekend;
- 5° iedere andere persoon die over onvoldoende financiële middelen beschikt om het rolrecht te voldoen op overlegging van bewijskrachtige documenten die bewijzen dat zijn inkomsten ontoereikend zijn.

Aangezien verzoeker geniet van de juridische tweedelijnsbijstand (volledige kosteloosheid) en hiervan een bewijs bijvoegt (stuk 2).

Dat huidig beroep van verzoeker niet kennelijk onrechtmatig is.

Dat verzoeker dus geen rolrecht dient te betalen voor huidige procedure en verzoeker hiervoor het nodige bewijs levert.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zowel in feite als in rechte zijn gemotiveerd. In de eerste bestreden beslissing motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, dat de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk – en niet ongegrond, zoals verzoeker laat uitschijnen – is omdat de arts-adviseur in zijn medisch advies van 14 augustus 2025 heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging. Het medisch advies van de arts-adviseur werd onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht, hetgeen hij niet betwist. In de tweede bestreden beslissing motiveert verweerder, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker ontkent dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen wordt in casu onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds het geval is van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit. Dit impliceert dat het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit imminent

aanwezig moet zijn en de vreemdeling daardoor niet in staat is om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 10.218). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

Artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; [...].”

In casu steunt de eerste bestreden beslissing op het medisch advies van de arts-adviseur van 14 augustus 2025, hetgeen bepaalt als volgt:

“Geachte Mevrouw,

N., S. (R.N. (...))

Mannelijk

Nationaliteit: Marokko

Geboren op (...)1981

Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.06.2024.

Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken:

Medische Attesten :

- 1. Standaard Medisch Getuigschrift – 08/05/2024 – Dr. P. Z.*
- 2. Verslag Catarctoperatie – 22/05/2024 – Dr. P. Z.*
- 3. Consultatieverslag Oftalmologie – 08/09/2023 – Dr. L. V.*

Blijkt dat betrokkene een cataractoperatie onderging in mei 2024 waarna 4 weken oogdruppels gebruikt moesten worden. Deze aandoening is dus reeds behandeld. Er zijn geen andere actuele aandoeningen of behandelingen.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn/haar land van herkomst of het land waar hij/zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.”

De eerste bestreden beslissing maakt onmiskenbaar toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker lijkt aan te geven dat zijn verblijfsaanvraag in de eerste bestreden beslissing niet onontvankelijk maar wel ongegrond zou zijn verklaard, kan hij – gelet op de duidelijke bewoordingen – niet worden gevolgd. Het betoog van verzoeker dat de arts-adviseur zou hebben geoordeeld dat zijn pathologie, hoewel deze kan worden beschouwd als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een behandeling wel beschikbaar en toegankelijk is in Marokko, is gebaseerd op een volledig verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. In het medisch advies van de arts-adviseur van 14 augustus 2025 wordt geattesteerd dat verzoeker een cataractoperatie onderging in 2024 waarna hij 4 weken lang oogdruppels moest gebruiken. De arts-adviseur oordeelt dan ook dat de aandoening van verzoeker reeds is behandeld en er op heden geen andere actuele aandoeningen of behandelingen bestaan. De arts-adviseur stelt vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Hij besluit dat verzoeker niet aan een ziekte lijdt die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in het Rijk met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan verweerder bijtreden waar deze in zijn nota met opmerkingen aanvoert dat het verzoekschrift lijnrecht ingaat tegen de stukken van het administratief dossier en het lijkt alsof verzoeker zijn verzoekschrift heeft gebaseerd op een compleet ander dossier. Er blijkt onomstotelijk dat het verzoekschrift is gebaseerd op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing, daar deze de verblijfsaanvraag niet ongegrond doch wel onontvankelijk verklaart.

Het gehele betoog van verzoeker dat hij geen adequate behandeling zal kunnen krijgen voor zijn medische aandoening in zijn land van herkomst Marokko, heeft dan ook geen enkel aanknopingspunt met de eerste bestreden beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat een postoperatieve medische opvolging voor hem niet toegankelijk zal zijn in zijn land van herkomst omdat hij geen beroep zal kunnen doen op het Marokkaanse sociaalzekerheidssysteem en omdat hij in Marokko geen familie meer heeft en niet zelfstandig kan leven, gaat hij volledig voorbij aan de vaststelling dat zijn verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door verweerder onontvankelijk werd verklaard. Daar de arts-adviseur heeft vastgesteld dat verzoeker kennelijk niet lijdt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, heeft verweerder zich niet uitgesproken over een eventuele beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorgen in Marokko. Het betoog van verzoeker mist dan ook enige feitelijke grondslag en is niet ernstig.

De Raad kan enkel vaststellen dat de beoordeling van de arts-adviseur in overeenstemming is met het standaard medisch getuigschrift dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag heeft gevoegd. Hieruit blijkt dat verzoeker op 8 mei 2024 een cataractoperatie onderging en hij in de 4 weken nadien oogdruppels diende te gebruiken. De voorziene duur van de behandeling werd door de behandelend arts aldus vastgesteld op 4 weken. Verder blijkt geen enkele andere medicamenteuze of niet-medicamenteuze behandeling. De arts-adviseur kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat er actueel geen enkele actieve opvolging of behandeling is aangetoond. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat hij op heden nog een actuele, actieve behandeling volgt. Evenmin toont hij aan dat hij actueel nog steeds regelmatige opvolging en controle nodig heeft na zijn cataractoperatie. Vermits verzoeker actueel niet wordt behandeld, is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet om te oordelen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Gelet op voorgaande vaststellingen, toont verzoeker dan ook niet aan dat hij niet verwijderd zou kunnen worden naar Marokko zonder een schending van artikel 3 van het EVRM teweeg te brengen.

Een schending van de aangevoerde algemene beginselen of van artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet is niet bewezen. Het eerste middel is dan ook ongegrond.

3.3 In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“14.-

Naast de ongegrondheidsbeslissing, werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op. Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de ongegrondheidsbeslissing ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

In de motieven van het bestreden bevel blijkt met geen woord gerept over het onafgebroken verblijf van verzoeker van meer dan 17 jaar. Evenmin wordt er in de bestreden beslissing geen woord gerept over het opgebouwd privéleven van verzoeker tijdens zijn verblijf in het Rijk in het de afgelopen jaren. Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.

In casu stelt verwerende partij alleen dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw. Evenmin toont verwerende partij aan dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 3 EVRM niet schaadt.

15.-

Daarnaast werd verzoeker zelfs niet gehoord. Als verzoeker zou gehoord zijn, dan had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden. Volgens de Raad van State moet het gaan om "een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie de betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Verwerende partij dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

De loutere verwijzing naar het gegeven dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum, draagt geenszins de beslissing om een bevel uit te vaardigen.

Wat betreft de gezondheidstoestand van verzoeker houdt verwerende partij geen rekening met de voorgelegde medische stukken van verzoeker.

Dat de bestreden motivering een standaardmotivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker. De motieven mogen niet kennelijk onredelijk zijn, mogen niet neerkomen op willekeur, en mogen ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig.

Dat een dergelijk bevel manifest indruist tegen het redelijkheidsbeginsel, alsook tegen de motiveringsplicht.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

3.4 Waar verzoeker de schending van het motiveringsbeginsel aanvoert, moet het volgende worden opgemerkt. In de tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet, doch betoogt dat deze vaststelling niet volstaat om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Er moet volgens hem ook rekening worden gehouden met zijn onafgebroken verblijf van 17 jaar in het Rijk en het privéleven dat hij gedurende die periode heeft opgebouwd.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. In de tweede bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“1. Gezins- en familieleven: geen andere familie vermeld in de aanvraag. Opgemerkt dient te worden dat het feit dat men sociale banden heeft aangeknoopt met Belgische onderdanen geen mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan vormen, dat uitsluitend betrekking heeft op het waarborgen van de eenheid van het gezin en het gezinsleven.

2. Hoger belang van het kind: geen minderjarige kinderen vermeld in de aanvraag

3. Gezondheidstoestand: geen medische contra-indicaties om te reizen naar het land van herkomst.”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoeker een onafgebroken verblijf van 17 jaar in het Rijk niet aantoonst. Uit het administratief dossier volgt dat verzoeker slechts voor het eerst in België wordt aangetroffen in 2017. Hij verklaarde tijdens zijn arrestatie in 2017 dat hij 6 maanden in Spanje heeft gewoond en intussen 2 jaar in België verblijft. Tijdens een nieuwe arrestatie in 2024, verklaarde verzoeker dan weer sinds 2007 in België te verblijven. Verzoekers eigen verklaringen omtrent de duur van zijn verblijf in België zijn dan ook tegenstrijdig en worden met geen enkel concreet begin van bewijs ondersteund.

Waar verzoeker beweert gedurende zijn verblijf in België een privéleven te hebben opgebouwd, stelt de Raad vast dat zijn betoog beperkt blijft tot een enkele algemene bewering zonder te verduidelijken waaruit zijn privéleven precies bestaat. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van het recht op eerbiediging van zijn privéleven – zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM – zou moeten worden beschouwd.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat het vermeende privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoeker beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond.

Nu verzoeker geen bewijs levert van een ononderbroken verblijf in België gedurende 17 jaar, noch van enig beschermenswaardig privéleven in België, valt niet in te zien waarom verweerder daaromtrent had moeten motiveren in de tweede bestreden beslissing.

Verzoeker voert nog een schending van het hoorrecht aan omdat hij niet werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing en dit nochtans wel tot een andere besluitvorming had kunnen leiden.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt

wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Samen met verweerder stelt de Raad vast dat verzoeker de kans heeft gekregen zijn standpunt uiteen te zetten in het kader van zijn verblijfsaanvraag die hij op 19 juni 2024 heeft ingediend en waarop de eerste bestreden beslissing het antwoord vormt. Daarnaast moet verweerder worden bijgetreden waar hij opmerkt dat verzoeker geen elementen bijbrengt die de uitkomst van de bestreden beslissing zouden kunnen veranderen. Verzoeker stelt dan wel dat hij, indien hij bijkomend zou zijn gehoord, elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden, doch hij concretiseert dit niet. Hij verduidelijkt niet over welke elementen het gaat, noch op welke wijze zij een invloed zouden hebben gehad op de besluitvormingsprocedure. Een schending van het hoorrecht is dan ook niet bewezen.

Tenslotte stelt verzoeker nog dat *“evenmin toont verwerende partij aan dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 3 van het EVRM niet schaadt”*. De Raad ziet echter niet in welk belang verzoeker bij deze kritiek kan laten gelden nu de bepaling van artikel 3 van het EVRM in de eerste plaats vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een dergelijk begin van bewijs wordt in casu – mede gelet op de vaststelling van verweerder dat er geen medische contra-indicatie om te reizen bestaat – niet geleverd. Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN